

365 dní

S PÁTROM PIOM

365 dní

S PÁTROM PIOM

365 dní

S PÁTROM PIOM

zostavil
Gianluigi Pasquale

© 2007 Edizioni San Paolo s.r.l.

Piazza Soncino 5 – 20092 Cinisello Balsamo (Milano) – ITALIA

www.edizionisanpaolo.it

z talianskeho originálu *365 giorni con Padre Pio*

Vydal: © Zachej.sk, 2021

Preklad: © Hana Csontosová

© Martin Csontos

Grafika: © Bookwork.sk

Jazyková korektúra: PhDr. Adriana Matofáková, PhD.

Biblické citáty sú uvedené podľa oficiálneho katolíckeho prekladu Svätého písma (SSV, 2016).

ISBN: 978-80-8211-417-4

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovať v žiadnej podobe ani žiadnym spôsobom (elektronicky, mechanicky, fotokópiami ani iným spôsobom) bez súhlasu vlastníka autorských práv.

Predslov

Poznám mnoho ľudí, najmä mladých, ktorí dennodenne vkladajú svoje modlitby k Bohu do rúk Pátra Pia a odovzdávajú ich Pánovi spoločne s ním. Pátra Pia pritom stále považujú za svojho „ocka“, a to aj napriek tomu, že ho už niekoľko rokov oficiálne voláme „svätý Pio z Pietrelciny“. Tieto osoby, ktoré sú veľmi početné, a to nielen v Taliansku, ale aj v iných častiach sveta, sa obracajú na stigmatizovaného svätca z Gargana v tých najvšednejších chvíľach a kontextoch svojho každodenného života, preukazujúc mu svoju oddanosť tými najrozmanitejšími spôsobmi: tým, že nosia v peňaženke jeho obrázok, ktorý ukážu každému, kto sa ich spýta na ich vieru, umiestnia si jeho fotografiu na svojom pracovisku, takže dnes ju môžete bežne vidieť v talianskych obchodoch či dokonca na mýtnych termináloch na diaľniciach, alebo si čítajú úryvky z jeho výnimočných listov, ktoré boli zozbierané a vydané v podobe štvorzväzkovej zbierky jeho korešpondencie. Tieto listy vskutku predstavujú bohaté, nateraz ešte nie celkom preskúmané nálezisko pokladov kresťanskej spirituality, prejavujúcej hlbokú lásku k pokornému a jednoduchému človečenstvu, osobitne takému, ktoré deň čo deň v tichosti pracuje a trpí, a tak umožňuje postupné odvíjanie sa histórie sveta dejín spásy.

Listy Pátra Pia sa prihovárajú priamo srdciam tých, ktorí ich čítajú, hovoriac im o Bohu. Ide o korešpondenciu adresovanú mužom a ženám, ktorých celé desaťročia stretával a trpezlivo počúval vo svojej spovednici, mužom a ženám, ktorí si – tak ako aj my – uvedomovali svoju biedu a nevedeli sa nabažiť pohľadu na tvár Ježiša Krista, ktorý nám prisľúbil, že bude s nami každý deň a po všetky dni až do skončenia sveta (porov. *Mt 28, 20*), a tento svoj prisľub plní aj dnes. Týmto mužom a ženám písal Páter Pio množstvo listov, popretkávaných nevídanými obrazmi a metaforami, ktoré čerpal z najvšednejšej každodennosti ľudského života, ale aj z diania v prírode, pohľadov na okolitú krajinu, tepla rodinných a priateľských vzťahov, jedným slovom, z nití tvoriacich typicky taliansku „tkaninu človečenstva“, v ktorej pulzuje triezva prirodzenosť a úprimná nábožnosť.

Naplnený istotou, že Ježiš aj počas nasledujúceho roka dodrží svoj prisľub, že „bude s nami“ po všetky dni, som dospel k záveru, že prostredníctvom zbierky myšlienok na každý deň vybraných z listov Pátra Pia sa toto Ježišovo zasľúbenie stane ešte hmatateľnejším. Myslím si, že nebudem príliš trúfalý, ak poviem, že myšlienky Pátra Pia na každý deň sú myšlienkami dňa, ktorými sa na nás obracia sám Ježiš, jediná osoba na svete, ktorá nás dokonale miluje a uzdravuje. Obaja totiž boli prebodnutí „klineciami ľudských dejín“ a poznačení stigmami. Ježiš doslovne, Páter Pio symbolicky – mocou milosti, no v oboch prípadoch sa to stalo celkom hmatateľne, fyzicky. „Klince ľudských dejín“ sú v skutočnosti dychom, ktorým vanie na človeka Duch Svätý. On nás

dennodenne pobáda k obráteniu, pričom v nás dáva čoraz zreteľnejšie vystupovať obdivuhodným rysom Kristovej podoby. Vďaka tomuto trojičnému rytmu plynutia času skôr či neskôr nastane v živote každého človeka „milostivý čas“, okamih, keď dostane šancu na obrátenie.

V tomto zmysle môžem povedať, že chvíľa obrátenia nadišla aj pre mňa, v čase, keď som o Pátrovi Piovi nevedel prakticky nič, a to aj napriek tom, že som už bol členom tej istej rehole, ako bol on. Registroval som, že takáto osoba existovala, a to bolo asi tak všetko. Môj objav tohto svätca sa začal pred desiatimi rokmi v nemeckom Frankfurte, kde som študoval na jezuitskej vysokej škole Sankt Georgen Hochschule a býval pri známej a impozantnej mariánskej svätyni Liebefrauen, ktorú spravovali kapucíni. Na nemeckej pôde som sa nachádzal už dlhší čas. Dodnes si presne pamätám to mrazivé jarné ráno roku 1999, keď ma náš mladý guardián, brat Paulus Terwitte požiadal, aby som si pripravil dve prednášky o Pátrovi Piovi. Mali byť prezentované pri príležitosti jeho nastávajúceho blahorečenia, ktoré sa malo odohrať o krátky čas nato – 2. mája v Ríme. Spýtal som sa ho, prečo práve ja. Odpovedal mi: „Nuž, ani nie tak preto, lebo si kapucín, ale preto, lebo si Talian tak ako Páter Pio.“ Moja otázka nebola v skutočnosti motivovaná skutočnosťou, že som mal rozprávať po nemecky v chráme, kde každú sobotu prednášali najlepší nemeckí katolícki i luteránski teológovia, čo je tradícia, ktorá trvá dodnes, ale úprimnými rozpakmi plynúcimi z toho, že – ako som už povedal – o Pátrovi Piovi som nevedel v podstate nič.

Túto výzvu som však prijal, čo ma viedlo k usilovnému štúdiu prameňov – listov Pátra Pia, ktorých úryvky sú publikované v tejto knihe. Mal som pritom pocit, akoby som narazil na výdatné ložisko v nepreskúmanej zlatej bani, bohatej nielen na teologickú náuku, ale aj na duchovné podnety a hlboké vhľady do duchovného života, ktoré umožňujú žiť teraz a tu spolu s Ježišovým srdcom a podľa neho, čerpajúc z neho veľkú útechu. A naozaj, prostredníctvom svojich myšlienok nám Páter Pio ponúka nesmierne cenné a účinné rady, ako dnes možno veriť v Boha, dúfať v neho uprostred súženií, milovať blížnych a veľkodušne im odpúšťať, radujú sa za každých okolností nášho života. Pulzuje v nich energickosť kapucínskeho rehoľníka, ktorého prvoradým cieľom je pomáhať ľuďom zosilnieť v kresťanskom živote, ktorý Páter Pio považoval za ponuku skutočného šťastia a plného rozvinutia nášho ľudského potenciálu. Tieto myšlienky mapujú aj celú jeho pastoračnú skúsenosť, ktorá postupne dozrievala v priebehu jeho zasväteného františkánskeho života, počas ktorého sprevádzal množstvo duší po cestách Ducha. S niektorými z nich sa stretol len jediný raz, iné sa poslušne zverili do jeho rúk prostredníctvom procesu, ktorý dnes nazývame duchovné sprevádzanie. Myšlienky obsiahnuté v jeho listoch sú adresované všetkým: laikom, kňazom, rehoľníkom, ateistom, mladým ľuďom... Spomedzi všetkých objavov, ktoré som urobil na ceste spoznávania Pátra Pia, bola najfascinujúcejšou skutočnosť, že pred mojím duchovným zrakom sa ukázal ako neveriteľne mladý a aktuálny. Veľmi názorne som si to uvedomil vtedy, keď

som o niečo neskôr osobne navštívil miesta, kde žil – Gargano (Foggia) a Pietrelcinu (Benvento), kde som v miestnych kapucínskych kláštoroch videl fotografie, na ktorých bol zachytený ako mladý rehoľník s veľkými priezračnými, láskavými očami.

Páter Pio zostal navždy mladý, čo si uvedomíme pri čítaní týchto jeho myšlienok na každý deň. Ak v ňom vytrváme, na konci roka budeme mladší než na jeho začiatku. Je to zázrak, ktorý sa deje každému, kto prežíva plynutie času a beh dní skutočne kresťanským spôsobom. Zistujeme totiž, že aj keď *„náš vonkajší človek chradne, náš vnútorný sa zo dňa na deň obnovuje“* (2 Kor 4, 16). Je to tajomstvo, ktoré Páter Pio nazýval „tajomstvom kráľa“ (porov. *Tob 12, 7*). Je to mystérium, ktoré je nielen pre františkána, ale pre každého kresťana identické s konkrétnou osobou: Ježišom.

Gianluigi Pasquale OFM Cap.

Benátky 23. septembra 2007, sviatok svätého Pia z Pietrelciny

Pramene a výber textov

Celá táto antológia je výberom z textov obsiahnutých v *Korešpondencii* svätého Pia z Pietrelciny, ktoré predstavujú podstatnú časť jeho písomnej pozostalosti. Korešpondenčná komunikácia Pátra Pia má veľmi širokú škálu podôb siahajúcu od povzbudzovania po duchovné sprevádzanie duší, od homiletiky po biblickú exegézu, od úvah o ľudskom živote a dejinných udalostiach až po osobné vyznania týkajúce sa jeho vnútorných hnutí a najhlbších duchovných pocitov. Vzhľadom na túto šírku záberu som pri výbere textov uprednostňoval úvahy univerzálnejšieho dosahu, teda také, ktoré nie sú striktne späté so špecifickými situáciami adresátov, prípadne ak aj predstavujú reakciu na požiadavky konkrétnej situácie, môžu byť rozšírené na rozličné kategórie a životné podmienky potenciálnych čitateľov tejto zbierky a priniesť im úžitok v ich konkrétnej situácii.

Z toho vyplýva, že hoci sa svätec z Pietrelciny často prihováral svojim duchovným dcéram, používajúc pritom výrazy ako „dcéra moja, náš Pán ťa miluje nežnou láskou [...]“ alebo „dcéra moja, vedz, že láska sa skladá z troch častí [...]“, prípadne „moja najdrahšia dcéra, ži v pokoji [...]“. Čitateľ si môže oprávnene predstaviť, že tieto slová sú adresované duši

každého človeka, predovšetkým však jemu samému ako posila a povzbudenie na dlhej ceste ku kresťanskej dokonalosti.

Texty boli starostlivo vybrané zo širokej tematickej škály duchovne najintenzívnejších listov Pátra Pia a vhodne priradené k jednotlivým dňom roka, pričom som sa v rámci možností usiloval čo najlepšie zladit' ich usporiadanie s rytmom slávení liturgického roka. Aby som to v čo najväčšej miere dosiahol, priamo som priradil príslušné texty k nepohyblivým sviatkom liturgického roka (Vianoce, Zjavenie Pána, Nanebovzatie Panny Márie, Nepoškvrnené počatie), ako aj k niektorým sviatkom a liturgickým spomienkam na svätých (svätého Petra a Pavla, svätého Františka, svätú Teréziu a pod.), zatiaľ čo v prípade pohyblivých sviatkov som sa pridržiaval liturgického kalendára na rok 2008, a to najmä v súvislosti so „silným“ obdobím: Pôst – Veľká noc – Turíce. Tu som, okrem iného, zvýraznil význam Veľkého piatka tým, že som k nemu priradil texty obsahujúce úvahy o Ježišovom umučení a smrti, no zároveň s tým som sa usiloval vziať do úvahy skutočnosť, že pôstne a veľkonočné obdobia v priebehu rokov „oscilujú“, čo ma podnietilo k tomu, aby som čitateľom ponúkol súbor príslušných úvah, ktoré nebudú viazané na žiadnu rigidnú schému, ale obopnú veľkonočné tajomstvo ako celok, čím sa stanú použiteľnými v priebehu každého roka. Každý kresťan by mal totiž vedieť, že udalosti Ježišovho umučenia, smrti a zmŕtvychvstania predstavujú jeden jediný nerozlúčny celok.

Pokiaľ ide o ďalšie dni a obdobia roka, v niektorých prípadoch som bral do úvahy dátumy, keď sa odohrali dôležité

mílniky duchovnej skúsenosti Pátra Pia, ako napríklad objavenie sa prvých príznakov mystického prebodnutia srdca, ku ktorému prišlo 8. septembra 1911, a najmä jeho stigmatizácia, ktorá sa odohrala 20. septembra 1918. K tomuto dátumu som priradil úryvok z listu napísaného 22. októbra 1918 a adresovaného otcovi Benedettovi da San Marco in Lamis, v ktorom Páter Pio opisuje svoju skúsenosť so získaním stigiem. Častejšie som sa však usiloval o to, aby kalendárne dni v schéme čítaní z listov Pátra Pia zodpovedali dátumom napísania listov.

V mnohých prípadoch som bral do úvahy aj sezónne podmienky s cieľom umožniť čitateľom, aby čo najhlbšie precítili a čo najefektívnejšie aplikovali povzbudená, rady a úvahy Pátra Pia. Ako príklady môžem uviesť úvahy o vnútornom „chlade“ a očakávaní jari milosti, ktoré som zaradil do obdobia zimy, „slnečné“ prirovnania a povzbudená do boja proti duchovnej malátnosti, predložené na letné obdobie, povzbudená k praktizovaniu duchovného čítania zaradené do obdobia jesene či úvahu o jeseni ducha, ktorú som priradil k dátumu 1. október. Ide len o zopár príkladov spomedzi veľkého množstva priradení tohto typu, ktoré oslovia každého čitateľa trochu inak, v závislosti od jeho vlastného duchovného rozpoloženia a vnútornej vnímavosti.

V niektorých častiach textu čitateľ nájde obsirnejšie úvahy na určitú tému, ktoré sú rozdelené do dvoch, troch či dokonca až štyroch za sebou nasledujúcich dní. Toto členenie je urobené takým spôsobom, že jednotlivé dni pred-

stavujú ucelené, v zásade nezávislé, no zároveň vzájomne zreťazené úryvky. Tak je to napríklad v prípade série textov o „zásadách zbožného života“, vybratých z listu napísaného 15. novembra 1917 a adresovaného Antoinette Vonovej, ktorá pripadá na dni od 2. do 5. januára.

Zámerne a veľmi starostlivo boli vybrané aj texty pripadajúce na začiatok a koniec roka, ktoré predstavujú dôležitú ouvertúru a zakľúčenie knihy: rok s Pátrom Piom sa začína povzbudením vydať sa na cestu, za ktorým nasleduje séria textov o kresťanských čnostiach ako základe kresťanského života a končí sa dôrazným duchovným testamentom, ktorý nás učí postoju vďačnosti zameraného na Boha, vďačnosti za mnohotvárnú, prekypujúcu mieru milosti, sprevádzajúcu celý náš pozemský život.

Za každým textom nasleduje označenie príslušného listu dátumom jeho napísania, menom adresáta a umiestnením v oficiálnom vydaní korešpondencie Pátra Pia, ktorá bola medzi rokmi 1973 – 1984 postupne publikovaná v štyroch zväzkoch. Zakaždým sa uvádza číslo zväzku, za ktorým nasleduje číslo strany.

Kompletný bibliografický údaj zbierky korešpondencie Pátra Pia je takýto: Padre Pio da Pietrelcina, *Epistolario*, a cura di Melchiorre da Pobladura e Alessandro da Ripabottoni, Edizioni Padre Pio da Pietrelcina, Convento Santa Maria delle Grazie, San Giovanni Rotondo (FG) 1973 – 1984, 4 voll. (Páter Pio z Pietrelciny, *Korešpondencia*, zostavili Melchiorre da Pobladura a Alessandro da Ripabottoni, publikované vo vydavateľstve Padre Pio da Pietrelcina,

Convento Santa Maria delle Grazie, San Giovanni Rotondo (FG) v rokoch 1973 – 1984, edícia pozostáva zo štyroch zväzkov):

Korešpondencia s duchovnými sprievodcami z rokov 1910 – 1922, rok vydania 1973, 1 387 strán.

Korešpondencia so šľachticnou Raffaelinou Ceraseovou z rokov 1914 – 1915, rok vydania 1975, 583 strán.

Korešpondencia s duchovnými dcérkami z rokov 1915 – 1923, rok vydania 1977, 1 173 strán.

Korešpondencia s rozličnými kategóriami osôb, rok vydania 1984, 1 039 strán.

 JANUÁR

Dôrazne vám odporúčam, aby ste si upokojili svoje úbohé srdcia: usilujte sa, aby boli zo dňa na deň vďačnejšie nášmu Učiteľovi, a konajte tak, aby bol nastávajúci rok úrodnejší na dobré skutky než ten predošlý, pretože v tej miere, ako roky plynú a približuje sa večnosť, treba rozhojniť svoju odvahu a povzniesť ducha k Bohu, slúžiac mu s rastúcim odhodlaním vo všetkom, k čomu nás zaväzuje naše kresťanské povolanie. Iba toto môže prebudiť našu vďačnosť voči Bohu. Môže nám to pomôcť uniknúť z osídel sveta, ktorý nepatrí Bohu, a z nástrah, ktoré nám kladú ostatní naši nepriatelia. Len takto sa môžeme bezpečne doplaviť do prístavu spásy.

Bojujme teda s terajšími skúškami, ktoré na nás zosiela Božia prozreteľnosť, a nestrácajme pritom odvahu, neklešajme na myslí. Bojujme boj silných, aby sme si zaslúžili odmenu, ktorú má Boh pripravenú pre silné duše. Len si spomeňte, dcérenky, na slová, ktorými sa jedného dňa obrátil náš božský Učiteľ na svojich apoštolov a ktoré dnes hovorí aj nám: „*Non turbetur cor vestrum*“ – „Nech sa vám srdce nevzrušuje.“ Áno, drahé dcéry, nech sa vaše srdcia nevzrušujú v hodine skúšky, pretože Ježiš sľúbil všetkým tým, ktorí ho budú nasledovať, skutočnú pomoc. [...]

Nech sa Ježiš čoraz väčšmi zmocňuje vašich srdc.

*(List z 2. januára 1918 adresovaný Antoinette Vonovej
 – Korešpondencia, zv. III, s. 832)*

Na to, aby si ustavične žila zbožným životom, netreba nič iné, len si v duchu zaumieniť, že sa budeš pridržať malého počtu znamenitých a veľkodušných zásad.

Prvá z týchto duchovných ruží, ktoré túžim vidieť prekvitať v tvojom živote, pochádza od svätého Pavla:

„*Tým, čo milujú Boha, všetko slúži na dobré*“ (Rim 8, 28).

A naozaj, ak Boh dokáže vyťažiť dobro aj zo zla, pre koho by to mal v prvom rade robiť, ak nie pre tých, ktorí sa mu bezvýhradne darovali? Dokonca aj samotné hriechy, od ktorých nás Boh pre svoju dobrotu všemožne odrádza, sú Božou prozreteľnosťou používané na to, aby slúžili na dobro tým, ktorí mu slúžia. Keby svätý kráľ Dávid nebol zhrešil, nikdy by si neosvojil takú hlbokú pokoru; podobne ani Mária Magdaléna by nemilovala Ježiša takou vrúcnu láskou, keby jej neodpustil toľko hriechov, čo by nemohol urobiť, keby ich nespáchala.

Len sa pozri, moja drahá dcéra, na túto veľkolepú leš Božieho milosrdenstva: premieňa našu biedu na osoh a z hadieho jedu našich neprávostí pripravuje liečivú masť pre naše duše. Povedz mi teda, azda neurobí mocou svojej milosti to isté aj s našimi trápeniami, súženiami a prenasledovaniami, ktoré na nás ustavične doliehajú? Ak ti teda prichodí znášať súženia, nech by už boli akéhokoľvek druhu, buď si istá, že ak miluješ Boha celým srdcom, všetko sa obráti na dobré. Ak na teba aj doľahnú také chvíle, že nebudeš schopná predstaviť si, odkiaľ by asi mohlo prísť

to dobro, môžeš si byť istejšia než kedykoľvek predtým, že určite príde. Ak ti Boh pomaže oči blatom potupy, je to len preto, aby ti prinavrátil zrak a urobil tvoje videnie ešte jasnejším než doteraz, takže sa zaskvieš pred zrakom jeho anjelov obdivuhodnou krásou a pohľad na teba ich naplní úctou a potešením. Boh ťa niekedy nechá aj padnúť, ako to urobil svätému Pavlovi, keď ho zhodil z koňa.

Nestrácaj odvahu, keď zas a znovu padáš, ale zakaždým sa vzchop, zaodejúc sa obnovenou dôverou a hlbšou pokoru. Ak sa človek po páde znechutí a stratí trepezlivosť so sebou samým, znamená to, že naletel na leť nepriateľa, zložil zbrane a vzdal sa. Ty však nikdy nerob nič podobné, lebo Pánova milosť je ustavične v pohotovosti, pripravená kedykoľvek ti priskočiť na pomoc.

*(List z 15. novembra 1917 adresovaný Antoinette Vonovej
– Korešpondencia, zv. III, s. 822)*

3. január

Druhou zásadou, ktorú túžim vidieť vytesanú v tvojej duši, je, že Boh je náš Otec. Čoho by si sa teda mala báť, keď si dcérou takéhoto otca, bez ktorého vedomia ti nepadne ani jediný vlas z hlavy? Mali by sme sa azda čudovať nad tým, že keď sme deťmi takéhoto otca, nemáme ani nemôžeme mať na mysli žiadnu inú myšlienku než túžbu milovať ho

a slúžiť mu? Riad a spravuj svoju dušu a rodinu tak, ako si to želá on, a nestaraj sa o nič iné, pretože ak budeš takto konať, uvidíš, že Ježiš ťa pojme do svojich myšlienok. „Mysli na mňa a ja budem myslieť na teba,“ povedal Ježiš svätej Kataríne Sienskej a potom dodal: „Večný Otcé, tvoja prozreteľnosť vládne nad všetkým.“

*(List z 15. novembra 1917 adresovaný Antoinette Vonovej
– Korešpondencia, zv. III, s. 822)*

4. január

Tretia zásada je, že máš zachovávať to, čo božský Učiteľ naučil svojich apoštolov: „*Chýbalo vám niečo?*“ (*Lk 22, 35*)

Moja dobrá dcéra, pozorne uvažuj o tomto úryvku. Ježiš rozposlal svojich apoštolov do celého sveta – bez peňazí, palice, topánok, kapsy, len s jednou tunikou, a potom sa ich spýtal: „Keď som vás takto poslal, chýbalo vám niečo?“ (porov. *Lk 22, 35*) Oni odvetili, že im nechýbalo vôbec nič. Dcéra moja, povedz mi, keď si bola zmietaná búrkami, a pritom si, nanešťastie, málo dôverovala Bohu, azda ťa tvoje súženia celkom premohli? Zaiste mi odpovieš, že nie. Nuž, prečo si teda myslieť, dodávam ja, že by si nemala zväčaziť aj nad všetkými ostatnými protivenstvami? Ak ťa Boh v minulosti nikdy neopustil, akože by to mohol urobiť v budúcnosti, on, ktorý túži po tom, aby si mu patrila

odteraz až naveky, a nie iba v minulosti? Nestrachuj sa pred budúcim zlom, ktoré môže vzísť z tohto sveta, pretože vôbec nemusí prísť, a ak aj príde, Boh ti dá silu znášať ho. Len sa pozri, ako božský Učiteľ nariadil svätému Petrovi, aby k nemu prišiel po vode. Keď však svätý Peter pocítil nápor vetra a nebezpečenstvo búrky, dostal strach, ktorý ho takmer potopil. Tonúc vo vlnách zavolať na Učiteľa, aby mu pomohol, a Ježiš ho napomenul týmito slovami: „*Maloverný, prečo si pochyboval?*“ (Mt 14, 31) Potom vystrel ruku a zachytil ho. Dcéra moja, ak ťa Boh pošle kráčať po rozbúrených vlnách protivenstiev, nenechaj sa premôcť strachom, pretože Boh je s tebou. Maj odvalu a budeš slobodná.

*(List z 15. novembra 1917 adresovaný Antoinette Vonovej
– Korešpondencia, zv. III, s. 822)*

5. január

Štvrtá zásada sa týka večnosti. Božie deti by nemali priklaď veľkú váhu týmto krátkym okamihom, ktoré plynú ako voda, pretože už teraz majú účasť na večnosti, kde žijú v Božej sláve. Dcéra moja, uváž predsa, že si sa už vydala na cestu smerom k večnosti, už si položila ruku na pluh. Dôležité je len jedno – aby si bola šťastná vo večnosti. Čo teda záleží na tom, či tieto prchavé chvíle budú naplnené šťastím, alebo súžením?

Piatu zásadu, ktorú ťa zaprisahávam, aby si si navždy vstúpila do mysle, vyjadril svätý apoštol Pavol týmito slovami: „*Nechcem sa chváliť ničím iným, iba krížom nášho Pána Ježiša Krista*“ (Gal 6, 14).

Dcéra moja, urob svoje srdce trvalým príbytkom Ježiša Krista ukrižovaného a všetky kríže sveta sa ti stanú ružami. Tí, ktorí sami pocítili bodanie tŕňovej koruny nášho Spasiteľa, ktorý je našou hlavou, nebudú pociťovať bolesť žiadnych iných zranení.

*(List z 15. novembra 1917 adresovaný Antoinette Vonovej –
Korešpondencia, zv. III, s. 822)*

 6. január

Uprostred noci, ktorá ma zovšadiaľ obklopuje, neprestajne upieram zrak smerom k východu, aby som zazrel zázračnú hviezdu, ktorá priviedla našich otcov k betlehemskej jaskynke. Moje sústredenie je však márne, nevidím ju vychádzať. Čím viac hľadím, tým menej vidím; čím viac sa namáham, čím horlivejšie ju hľadám, tým hlbšia temnota sa zmocňuje mojej duše. Som sám cez deň i v noci; neprenikne ku mne ani jediný lúč svetla, ktorý by ma osvietil, nespadne na mňa ani kvapka osvieženia, zmiernujúca plameň, ktorý ma ustavične spaľuje bez toho, aby ma stravoval.

Jedného dňa som v najskrytejšej a najvnútornejšej časti svojej duše pocítil niečo také lahodné, že vlastne ani neviem, ako to opísať druhým. Moja duša najprv pocítila jeho prítomnosť, hoci ho nebola schopná vidieť, a potom nasledovalo niečo, čo by som nazval jeho priblíženie sa k nej, ktoré bolo také bezprostredné, že moja duša celkom zreteľne pocítila jeho dotyk. To spôsobilo, že som akosi nejasne začal vnímať jeho podobu, čo sa zvykne stávať vo chvíľach, keď sa naše telo bezprostredne dotkne inej osoby.

Nič iné k tomu nedokážem dodať, môžem sa len priznať, že spočiatku ma pochytila nesmierna hrôza, ktorá sa však veľmi rýchlo zmenila na nebeské opojenie. Zdalo sa mi, že už nie som pozemským pútnikom; neviem vám povedať, či sa v týchto chvíľach moja duša nachádzala v tele, alebo nie. To vie len Boh a ja nedokážem povedať nič viac, čím by som vám mohol pomôcť lepšie pochopiť túto udalosť.

*(List z 8. marca 1916 adresovaný P. Benedettovi da San Marco in Lamis
– Korešpondencia, zv. I, s. 756)*

 7. január

Dcéra moja, náš Pán ťa miluje nežnou láskou. Ak ti nedáva pociťovať sladkosť svojej lásky, robí to preto, aby ťa učinil pokornejšou a nižšou v tvojich očiach. Nepovažuj to teda za

dôvod na to, aby si poľavila vo svojej dôvere k nemu a prestala sa utiekať k jeho svätej dobrotivosti, o to viac v tomto období, keď si ho zobrazujeme ako maličké betlehenské dieťaťko. Čo myslíš, dcéra moja, prečo, kvôli čomu vzal na seba túto lúbeznú, vlúdnu podobu, ak nie preto, aby v nás roznieťil lásku k nemu naplnenú dôverou a dôveru v neho prekypujúcu láskou?

Zotrvávaj celkom blízko pri kolíske tohto lúbezného dieťaťa, osobitne počas týchto posvätných dní, keď slávime jeho narodenie. Ak miluješ bohatstvo, nájdeš tu zlato, ktoré tu nechali králi od východu; ak miluješ opar stúpajúci z prejavov pocty, nájdeš tu dym kadidla; ak miluješ delikátne potešenia zmyslov, pocítiš vôňu myrhy, ktorá naplnila celú svätú jaskynku. Buď bohatá na lásku k tomuto nebeskému dieťaťu, váž si dôverný vzťah, ktorý s ním môžeš nadviazať skrze modlitbu; opájaj sa radosťou z toho, že v sebe pociťuješ jeho sväté vnuknutia a vrúcne city oddanosti plynúce z toho, že celkom osobitným spôsobom patriš len jemu, a nikomu inému.

Neklesaj na duchu tvárou v tvár svojim malým hnevom a chybám: chvíľu tu budú, a potom prejdú, a ak neprejdú, stanú sa pre teba školou pokory a umŕtvovania. Dcéra moja, ži v pokoji a neboj sa, pretože Ježiš je s tebou. Pokračuj v nastúpenej ceste a za žiadnych okolností nepoľavuj vo svojom úsilí.

*(List z 30. decembra 1918 adresovaný Marii Garganiovej
– Korešpondencia, zv. III, s. 346)*

8. január

Buď vždy silná vo viere a neprestajne bedli, pretože takýmto spôsobom budú zmarené všetky úklady nepriateľa. Toto napomenutie nám adresuje aj knieža apoštolov – svätý Peter: „*Buďte triezvi a bdejte! Váš protivník, diabol, obchádza ako revúci lev a hľadá, koho by zožral. Vzoprite sa mu, pevní vo viere*“ (1 Pt 5, 8 - 9). A aby nás ešte viac povzbudil, dodáva: „*Vedzte, že také isté utrpenie dolieha na vašich bratov po celom svete.*“ (1 Pt 5, 9)

Áno, drahá Ježišova dcéra, vzpruž svoju vieru v pravdy kresťanskej náuky, osobitne vo chvíľach duchovného zápasu; zo všetkého najviac obnov svoju vieru v prísľub večného života, ktorý adresoval náš Pán všetkým tým, ktorí budú bojovať s odhodlaním a odvahou. Nech ťa naplní odvahou a útechou vedomie, že vo svojom utrpení nie si sama, že všetci nasledovníci Ježiša Nazaretského roztrúsení po celom svete znášajú tie isté útrapy: aj oni sú vystavení súženiam.

*(List z 26. novembra 1914 adresovaný Raffaeline Ceraseovej
– Korešpondencia, zv. II, s. 245)*

9. január

Spoznanie Božích zámerov s tebou ti má slúžiť na to, aby v hĺbke tvojej duše vzbudilo vďačnosť voči nášmu nesmierne dobrému Otcovi. Ustavične vzdávaj vďaky nášmu ne-

beskému dobrodincovi, a aby bolo tvoje vďakyvzdanie ešte jasavejšie, pripoj svoje dobrorečenie k chválam Nepoškvrnenej Panny, anjelov i všetkých ostatných obyvateľov nebeského Jeruzalema. Okrem toho ti má slúžiť aj ako vzpruha, ktorá ťa bude podnecovať k tomu, aby si nestrácala odvahu a neuviazla na polceste pre strasti a bolesti, ktoré nám treba podstúpiť, aby sme prišli do cieľa tejto dlhej cesty.

Pán mi dovolil, aby som ti ukázal všetky tieto veci, lebo si nepraje, aby si bežala naslepo. Bež teda a neochabuj. Nech Pán sprevádza a riadi tvoje kroky, aby si, idúc po tejto ceste, nespadla a nezostala ležať. Hovorím ti, bež, lebo cesta je dlhá a čas veľmi krátky. Bež, bežme všetci spolu tak, aby sme na konci svojej púte mohli povedať so svätým apoštolom: *„Ja mám vyliat svoju krv na obeť, nastáva čas môjho odchodu. Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval.“* (2 Tim 4, 6 – 7)

*(List z 9. januára 1915 adresovaný Raffaeline Ceraseovej
– Korešpondencia, zv. II, s. 291)*

10. január

Temnota, ktorá obklopuje nebo vašich duší, je v skutočnosti svetlom, a urobíte dobre, ak poviete, že nevidíte nič, pretože sa nachádzate priamo v strede horiaceho kra. Ker horí, celé okolie je zahalené oblakom a duch nič nevidí,

a ničomu nerozumie. Boh však z neho hovorí, je prítomný v duši, ktorá počúva, chápe, miluje a chveje sa bázňou.

Dcéry moje, vzpružte svoju odvalu; nečakajte, až uvidíte Boha na hore Tábor, kontemplujte ho už na Sinaji. Myslím si, že roztrasený a chorľavý duchovný žalúdok nedokáže vychutnávať dobro: nemôže mať naň chuť, ak len nejde o samo najvyššie dobro, lebo čiastočné dobrá vo forme dobrých darov ho nijako nedokážu uspokojiť. To spôsobuje, že vašu dušu nedokáže uspokojiť nič okrem Boha.

Uvedomenie si svojej nehodnosti a vnútornej pokrivenosti je tým najčistejším božským svetlom, ktoré vám ukazuje, že bez Božej milosti ste schopné spáchať akýkoľvek, aj ten najťažší hriech. Toto svetlo je prejavom veľkého Božieho milosrdenstva; bolo dopriate tým najväčším svätcom, pretože uzdravuje dušu z každého pocitu márnivosti a pýchy a upevňuje pokoru, ktorá je základom pravej čnosti a kresťanskej dokonalosti. Tohto poznania sa dostalo aj svätej Terézii, ktorá povedala, že je miestami také bolestné a desivé, že keby Pán neposilnil ľudské srdce, človeku by spôsobilo okamžitú smrť.

*(List zo 7. decembra 1916 adresovaný sestrám Ventrellovým
– Korešpondencia zv. III, s. 541)*

Poznanie našej potenciálnej nehodnosti, ktoré spočíva v uvedomení si toho, čím by sme boli a čoho by sme sa dopúšťali, keby nám neprichádzala na pomoc Božia milosť, si neslobodno zamieňať s našou aktuálnou nehodnosťou.

Prvá robí ľudské stvorenie milým a vítaným pred tvárou Najvyššieho, zatiaľ čo druhá ho robí odporným, pretože je odrazom neprávosti aktuálne prítomnej v duši, čiže vo svedomí.

V šere neistoty, kde sa väčšinu času nachádzate, si zamieňate jednu za druhú, takže na základe uvedomenia si toho, čoho ste potenciálne schopné, sa vás zmocňuje strach, že ste aktuálne tým, čo je vo vás prítomné len ako možnosť.

Mučivá neistota ohľadom toho, či ste pred Bohom hodné lásky, alebo nenávisťi, nie je v skutočnosti trestom, ale len bolesťou. Vskutku, nik z tých, ktorí sú skutočne nehodní alebo sa takými chcú stať, sa nechveje strachom pri pomyslení na vlastnú nehodnosť. Túto neistotu dopúšťa Boh na všetkých ľudí, aby neprepadli domýšľavosti a nestrácali ostražitosť vo veciach týkajúcich sa ich večnej spásy.

*(List zo 7. decembra 1916 adresovaný sestram Ventrellovým
– zv. III, s. 541)*

❧ 12. január ❧

Pamätajte na toto: keď diabol robí lomoz, znamená to, že je ešte stále vonku, ešte sa mu nepodarilo preniknúť dnu. To, čo by v nás malo vzbudzovať strach, je falošný pokoj a súzvuk medzi ním a ľudskou dušou. Verte mi, lebo sa vám prihovám ako brat, a navyše s právomocou kňaza a vášho duchovného vodcu: zažeňte márne obavy, rozptýľte mračky, ktorými diabol zaťahuje nebo nad dušami, aby ich tak trýznil a odradil od každodenného prijímania sviatostného Pána.

Viem, že Pán dopúšťa tieto útoky nepriateľa, aby ste sa prostredníctvom jeho milosrdenstva stali drahými jeho srdcu, ako aj preto, lebo si praje, aby ste sa mu pripodobnili v jeho úzkostiach, ktoré prežíval na púšti, v Getsemanskej záhrade a na kríži. Vy sa však máte brániť, aby ste odrazili útoky zlého a pohrdli jeho zlomyseľným nahováraním.

*(List zo 7. decembra 1916 adresovaný sestram Ventrellovým
– zv. III, s. 541)*

❧ 13. január ❧

Maj sa na pozore, aby si nestratila zo zreteľa prítomnosť Boha, nech robíš čokoľvek. Nikdy sa nepúšťaj do práce či akejkolvek inej činnosti bez toho, aby si najprv pozdvihla

mysel k Bohu a prostredníctvom vzbudenia si zbožného úmyslu naň nasmerovala činnosti, ktoré sa chystáš robiť. So vzdávaním vďaky rob to isté aj na záver všetkých svojich činností a skúmaj pritom, či si všetko robila v zhode so svätým úmyslom, ktorý si si vzbudila na začiatku. Ak zistíš, že si v niečom pochybila, pokorne popros Pána o odpustenie a vzbud si pevný úmysel napraviť svoje chyby.

Nech ťa neodrádza a nezarmucuje, ak tvoje skutky nedosahujú taký stupeň dokonalosti, aký si si predsavzala vo svojom počiatočnom úmysle. Čo iné by sme mali čakať? Sme krehké bytosti, vzaté zo zeme; každý z nás je zemou, a nie každé pole vydáva tie isté rastliny, aké zamýšľal rozsievať. Nech nás naša bieda vždy vedie k pokore, k uznaniu, že bez Božej pomoci nie sme ničím.

*(List zo 17. decembra 1914 adresovaný Raffaeline Ceraseovej
– Korešpondencia, zv. II, s. 273)*

14. január

Ak sa znepokojujeme po vykonaní nejakého činu, lebo sa nám ho nepodarilo vykonať v zhode s čistým úmyslom, ktorý sme mali na začiatku, nemožno to nazvať pokorou: v skutočnosti je to neklamný znak toho, že duša nezverila dokonalosť svojho diela do rúk Božej pomoci, a namiesto toho sa priveľmi spoľahla na svoje vlastné sily.

Moja drahá Raffaelina sa však vyvaruje tejto pokútnej satanovej filozofie tým, že rázne odmieta všetky jeho vnuknutia, len čo ich zachytí vo svojej duši. Nech ťa milosť nášho Pána zakaždým oslobodí od toho, aby si sa stala korisťou tohto zákerného ducha, a to aj v zdanlivo bezvýznamných veciach. Pre dušu osoby, ktorá sa zasnúbila s Božím Synom, totiž nikdy nie je malou vecou upadnúť do osídel tohto hrozného netvora čo i len v malej veci.

*(List zo 17. decembra 1914 adresovaný Raffaeline Ceraseovej
– Korešpondencia, zv. II, s. 273)*

15. január

Nikdy sa svojou dušou nepohrúž do svojej práce či iných záležitostí natoľko, aby si stratila zo zreteľa Božiu prítomnosť. Preto ťa prosím, aby si si často obnovovala správny úmysel, ktorý si si dala na začiatku: z času na čas opakuj strelné modlitby, ktoré sú akoby mrakmi šípov zasahujúcich Božie srdce, nútiacich ho (prepáč mi tento výraz, ktorý však v našom prípade nie je žiadnym prehánaním), opakujem, nútiacich ho udeliť nám svoje milosti a vo všetkom nám poskytnúť svoju pomoc.

Nesadaj si k stolu bez toho, aby si sa najprv pomodlila a poprosila o Božiu pomoc, aby jedlo, ktoré ideme voľky-nevoľky požívať, aby sme uľavili svojmu telu, neuškodilo našej

duši. Potom začni jesť, no vždy to rob sprevádzaná nejakou nábožnou myšlienkou; predstav si, že máš pri sebe božského Učiteľa spolu s jeho svätými apoštolmi, ktorý s nimi práve slávi Poslednú večeru a chystá sa ustanoviť Oltárnu sviatosť. Skrátka a dobre, usilujme sa, aby sa nám telesný pokrm stával prípravou na nebeský pokrm prijímaný v Najsvätejšej Eucharistii.

*(List zo 17. decembra 1914 adresovaný Raffaeline Ceraseovej
– Korešpondencia, zv. II, s. 273)*

16. január

Nikdy nevstávaj od stola bez toho, aby si vzdala Pánovi vďaku, ktorá mu patrí. Keď takto konáme, nemáme sa čoho obávať zo strany našich nenásytných chutí. Pri jedení sa vystríhaj nadmernej priberčivosti; maj na pamäti, že na to, aby sme utíšili svoj hlad, stačí trocha alebo len celkom málo pokrmu. Nikdy si nenaberaj viac jedla, než potrebuješ, a dávaj si pozor na to, aby si bola vždy umiernená; nanajvýš starostlivo dbaj o to, aby si sa vždy klonila skôr k nedostatku než k nadbytku. Nechcem však, aby si vstávala od stola hladná: nie, toto nie je môj úmysel. Nech všetko riadi rozvaha, najdôležitejšie pravidlo všetkých ľudských činov.

Nikdy sa neukladaj na spánok bez toho, aby si si najprv vykonala spytovanie svedomia z toho, ako si prežila deň, a za-

merala všetky svoje myšlienky na Boha. Potom odovzdaj a zasväť Pánovi samu seba a všetkých ostatných kresťanov, najmä moju biednu osobu, pretože aj ja robím to isté pre teba.

Taktiež obetuj na slávu Božej velebnosti nočný odpočinok, na ktorý sa chystáš. Nikdy nezabudni na anjela strážcu, ktorý je vždy pri tebe a nikdy ťa neopustí, nech by si sa voči nemu dopustila akejkoľvek krivdy.

*(List zo 17. decembra 1914 adresovaný Raffaeline Ceraseovej
– Korešpondencia, zv. II, s. 273)*

17. január

Chápem, že duša, v ktorej prebýva Boh, sa na každom svojom kroku obáva, že urazí Pána. Tento svätý strach sa stáva takmer neznesiteľným, keď sa duša obáva, že si nebude dostatočne plniť vlastné povinnosti. Takáto duša však môže byť pokojná, pretože práve vďaka tomuto strachu sa nebude dopúšťať pokleskov a namiesto toho bude s istotou napredovať. Brat môj, keby záviselo od nás, či vydržíme stáť na nohách, určite by sme pri prvom závane vetra padli do rúk nepriateľov našej spásy. Neprestajne preto dôverujme Božiemu zľutovaniu. Takto budeme čím ďalej, tým viac zakúšať, aký dobrý je Pán. [...]

Nateraz vás úpenlivo prosím, aby ste nestrácali čas myšlienkami na minulosť. Ak sme ju dobre využili, vzdajme za

to slávu Bohu; ak zle, opovrháme ňou a zverme sa доброте nebeského Otca. No nielen to. Povzbudzujem vás, aby ste upokojili svoje srdce utešujúcou myšlienkou, že vášmu životu, presnejšie tej jeho časti, ktorú ste neprežili tak, ako ste mali, sa už dostalo od nášho najmilšieho Boha odpustenia. Zo všetkých síl utekajte pred nepokojom a rozrušenosťou srdca, lebo inak vaša námaha neprinesie žiadne ovocie alebo prinesie len veľmi málo ovocia. S istotou vieme, že ak je naša duša rozrušená, útoky diabla sú častejšie a priamejšie. On totiž chce využiť túto našu prirodzenú slabosť na to, aby uskutočnil svoje zámery. Majme sa preto dôkladne na pozore pred touto, pre nás nie zanedbateľnou vecou: len čo spozorujeme, že upadáme do stavu sklúčenosti, oživme svoju vieru a vrhnieme sa do náručia nebeského Otca, ktorý je ochotný prijať nás zakaždým, keď sa k nemu úprimne utiekame.

*(List z 9. februára 1916 adresovaný P. Basiliovi da Mirabello Sanniticovi
– Korešpondencia zv. IV, s. 191)*

 18. január

Dcéra moja, nemaj nikdy strach z búrok, ktoré sa niekedy zvyknú strhnúť uprostred krutej zimy, pretože čím je tuhšia, tým viac kvetov zakvitne na jar a tým bohatšia bude žatva. Nech už pokušiteľ hovorí a robí čokoľvek, Boh v tebe dosahuje svoj vznešený zámer – tvoju dokonalú premenu

na neho samého. Moja najmilovanejšia dcéra, nikdy never našepkávaniu a zlovestným tieňom nepriateľa, a pevne sa pridržaj pravdy obsiahnutej v tomto tvrdení, ktoré ti predkladám s plnou autoritou tvojho duchovného sprievodcu a s úplnou istotou vo svedomí. Strach z toho, že stratíš svoje ja v objatí Božej dobroty, je zvláštnejší než obava dieťaťa z materinského objatia. Zažeh preto každú pochybnosť a úzkosť, ktoré na teba, mimochodom, dopúšťa nekonečná láska, aby dosiahla vyššie uvedený zámer.

Stisky a rozpínanie, ktoré pociťuje tvoje srdce, sa rodia z lásky, ktorá ťa postrkuje a zároveň priťahuje. Ži preto v pokoji a rozšír svoju dušu tvárou v tvár večnému slnku. Neboj sa jeho horúcich, rozpálených lúčov. Najmilovanejšia dcéra môjho srdca, rozšír teda svoju dušu zoči-voči tomuto slnku nekonečnej krásy, ak túžiš po tom, aby sa roztvorila tvoja kukla a dala zo seba vyjsť pôvabnému motýľovi, ktorý je v nej uväznený.

*(List z 21. mája 1918 adresovaný Antoinette Vonovej
– Korešpondencia, zv. III, s. 857)*

19. január

Dcéra moja, ak ti leží na srdci tvoja nedokonalosť, maj trpezlivosť pri jej znášaní.

Pamätaj, že je to veľmi dôležité pre to, aby sme mohli napredovať po cestách, ktoré nás vedú k Bohu.

Keď po tejto ceste nedokážeš kráčať veľkými krokmi, uspokoj sa aj s malými, trpezlivo čakajúc na to, že dostaneš nohy schopné bežať či – lepšie povedané – krídla schopné lietať. Moja dobrá dcéra, uspokoj sa s tým, že nateraz si maličká včielka zdržiavajúca sa v úli, ktorá sa však čoskoro stane veľkou robotnicou, schopnou vyrábať med.

S láskou sa pokor pred Bohom a ľuďmi, pretože Pán sa prihovára tomu, kto má skrúsené srdce. Veď on sám sa vo svätých žalmoch takto prihovára svojej neveste: *Čuj, dcéra, a pozoruj, nakloň svoj sluch, zabudni na svoj ľud a na dom svojho otca.*“ (Ž 45, 11) Takto sa jeho milujúce dieťa vrhá na kolená pred jeho tvárou, keď sa prihovára svojmu nebeskému Otcovi a dychtivo čaká na jeho odpoveď.

Boh naplní tvoju nádobu svojím balzamom, keď uvidí, že z nej vyprchali všetky vône sveta; čím viac sa pokoriš, tým viac ťa vyvýši.

*(List z 21. mája 1918 adresovaný Antoinette Vonovej
– Korešpondencia, zv. III, s. 857)*

20. január

Pociťujem takmer úplnú neschopnosť opísať pôsobenie môjho milovaného. Nezmerná moc jeho nekonečnej lásky napokon premožla tvrdosť mojej duše, takže som sa pred jeho tvárou stal čírou bezmocnosťou, ničím. Celý sa vlieva do ma-

lej vázy tohto stvorenia, ktoré prežíva nevýslovné martýrium, lebo sa cíti neschopné uniesť váhu jeho nesmiernej lásky.

Ach, beda! Kto ma príde zdvihnúť? Akože by som bol schopný pojať nekonečno do svojho malého srdca? Ako ho len obsiahnem v tesnej komôrke svojej duše?

(List z 12. januára 1919 adresovaný P. Benedettovi da San Marco in Lamis – Korešpondencia, zv. I, s. 1111)

21. január

Moja duša sa utápa v bolesti i láske, horkosti i sladkosti zároveň. Ako len vydržím také ohromujúce pôsobenie Najvyššieho? Nosím ho v sebe, čo je dôvodom môjho plesania; ono ma neodolateľne vedie k tomu, že hovorím spolu s Najsvätejšou Pannou: „*Exultavit spiritus meus in Deo salutari meo.*“¹

Nosím ho v sebe, takže v sebe nachádzam silu povedať spolu so snúbenicou z Velpiesne: „*Inveni quem diligit anima mea... Tenui eum et non dimittam.*“² Niekedy sa cítim neschopný uniesť ťarchu tejto nekonečnej lásky, pojať ju do malosti svojho bytia; cítim sa premknutý hrôzou z toho, že

¹ Môj duch jasá v Bohu, mojom spasiteľovi. (Lk 1, 47)

² Našla som, koho moja duša miluje. Chytila som ho a nepustila viac. (Pieš 3, 4)

ho azda budem musieť nechať napospas svojej neschopnosti uhostiť ho v stiesnenej chatrči svojho srdca.

Toto pomyslenie, ktoré, mimochodom, vôbec nie je nepodložené (uvedomujem si totiž, že moje sily sú veľmi obmedzené, neschopné ustavične objímať božského milovníka), ma mučí a sužuje, takže miestami mám pocit, že mi už-už pukne srdce v hrudi.

*(List z 12. januára 1919 adresovaný P. Benedettovi da San Marco in
Lamis – Korešpondencia, zv. I, s. 1111)*

22. január

Otče môj, nedokážem už dlhšie znášať túto bolesť: cítim sa byť ničím, mám pocit, akoby som zomieral; v takýchto chvíľach by som vlastne ani nevedel povedať, či som živý, alebo mŕtvy. Cítim sa úplne ochromený. Zmes bolesti a ľúbezności, ktoré navzájom kontrastujú, uvádza moju dušu do mdlôb, ktoré sú ľúbezne a zároveň horké.

Ale ani hojné neprestajné objatia milovaného, ktoré potom nasledujú bez akejkoľvek miery a skúposti, nestačia na to, aby mi v nej uhasili prenikavé muky rodiace sa z pocitu neschopnosti uniesť váhu jeho nekonečnej lásky.

*(List z 12. januára 1919 adresovaný P. Benedettovi da San Marco in
Lamis – Korešpondencia, zv. I, s. 1111)*

❧ 23. január ❧

Prečo vlastne žijeme? Po tom, čo sme sa zasvätili Bohu v krste, patríme všetci Ježišovi Kristovi. Každá kresťanská duša by si preto mala osvojiť tento výrok svätého apoštola: „*Pre mňa žiť je Kristus*“ (Flp 1, 21), žijem pre Ježiša Krista, na jeho slávu, v jeho službe, preto, aby som ho miloval. Keď sa teda Boh rozhodne, že si vezme náš život, mal by nás premknúť pocit človeka, ktorý si po namáhavom dni ide sadnúť k večeri, pocit bojovníka, ktorý ide po boji prijať korunu slávy.

Moja drahá Raffaelina, vychutnávajme si, precitujme toto vznešené rozpoloženie, ktoré zavládlo v duši tohto apoštola. Všetky duše, ktoré milujú Boha, sú totiž z lásky k nemu ochotné zniesť čokoľvek, pretože majú neochvejnú nádej, že všetko im bude slúžiť na dobré. Učme sa rozpoznať vo všetkých udalostiach nášho života múdre rozhodnutia Božej prozreteľnosti, skloňme sa pred nimi a ustavične im podriaďujeme svoju vôľu, aby sa vždy a vo všetkom zhodovala s Božou vôľou. Takto oslávime nebeského Otca a všetko, čo nás v živote stretne, nám poslúži na ceste do večnej blaženosti.

*(List z 23. februára 1915 adresovaný Raffaeline Ceraseovej
– Korešpondencia, zv. II, s. 340)*

Apoštol sa raduje pri pomyslení na to, že ho nič nezmätie a nikdy sa nespreneverí svojmu poslaniu apoštola Ježiša Krista. Teší sa, že Ježiš bude oslávený v jeho tele, a to aj v reťaziach, ktorými je spútaný. Kým bude žiť, bude oslavovať Ježiša Krista svojím životom a ohlasovaním, hoci aj vo väzení, ako to robil až doteraz, keď ohlasoval Ježiša Krista v pretórii. Potom, keď zomrie mučeníckou smrťou, oslávi Ježiša Krista tým, že vydá najvyššie svedectvo svojej lásky k nemu.

Potom otvorene vyhlasuje, že preňho žiť je Kristus, ktorý je akoby dušou a stredobodom celého jeho života, hybnou silou všetkého jeho konania, cieľom všetkých jeho túžob. Keď povedal, že preňho žiť je Kristus, dodáva, že zomrieť preňho znamená zisk, pretože svojou mučeníckou smrťou vydá slávnostné svedectvo o svojej láske k Ježišovi, čím urobí svoje spojenie s Ježišom celkom nerozlučným a znásobí slávu, ktorá mu právom patrí.

Drahá Raffaelina, čo hovoríš na takúto reč? Keďže svetské duše nemajú poňatie o nadprirodzených, nebeských potešeniach, takýmto rečiam sa vysmievajú a zo svojho pohľadu majú pravdu, pretože, ako nám to hovorí Duch Svätý, telesný človek nechápe Božie veci. Tieto úbožiačky, ktoré nepoznajú iné chute než chuť blata a zeme, si nevedia predstaviť blaženosť, o ktorej hovoria duchovné duše, keď trpia a zomierajú pre Ježiša Krista.

O čo lepšie by urobili, keby namiesto posmechu a krútenia hlavou uznali svoju vinu a s nemým úžasom obdivovali láskyplný vzlet duší, ktorých srdcia planú Božou láskou.

*(List z 23. februára 1915 adresovaný Raffaeline Ceraseovej
– Korešpondencia, zv. II, s. 340)*

25. január

Oba tieto pocity, ktoré naplňali srdce svätého Pavla, pramenili z dokonalej lásky. Prvým bola túžba rozplynúť sa v dokonalej jednote s Ježišom Kristom v jeho sláve, ktorej naplnenie by bolo preňho väčším, čiže žiaducejším dobrom, než pokračovať v pozemskom živote; táto túžba bola bezprostredne podnecovaná Pavlovou dokonalou láskou k svojmu Bohu. Aj druhý pocit alebo túžba pramenili z dokonalej lásky, ale jej bezprostredným predmetom bola spása blížneho. Inak povedané, táto túžba bola poháňaná jej hlavným cieľom, Bohom, no konkrétnu formu nadobudla akoby v zrkadle, v ľuďoch, ktorých spásu si Boh praje.

Prvú túžbu – byť vytrhnutý z tohto tela – považuje za užitočnejšiu pre seba samého a vrúcne sa jej oddáva, pretože spravodlivá duša jednoducho nemôže netúžiť po zjednotení sa so svojím Bohom. Druhú túžbu – zotrvať v pozemskom živote uprostred súžení a námah, aby prinášal spásu duším, naplnený duchom Ježiša Krista – považuje za potrebnjšiu